

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการทดลอง และการแปลความหมายของผลการทดลอง เป็นที่เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
SD	แทน	คะแนนความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
df	แทน	ระดับชั้นของความอิสระ
N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้มีค่าแจกแจงแบบ F (F-Distribution)
SS	แทน	ผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง
MS	แทน	ค่าความแปรปรวน
I	แทน	ระยะเวลาของการทดลอง
G	แทน	วิธีการให้คำปรึกษา
$I \times G$	แทน	ปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการให้คำปรึกษากับระยะเวลาของการทดลอง
R	แทน	ลำดับชั้นการอยู่ห่างจากกันของค่าเฉลี่ย
$*$	แทน	ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
q	แทน	ค่าวิกฤตของตารางพิสัยสตีเวนสัน

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งเป็น 4 ตอน ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูล คะแนนเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนภาวะซึมเศร้าใน ระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล ของผู้ติดยาเสพติดใน กลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาโดยใช้ทฤษฎีเกสตัต์และกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าระหว่างวิธีการ ให้คำปรึกษา โดยใช้ทฤษฎีเกสตัต์กับระยะเวลาของการทดลอง

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้ติดยาเสพติดที่ได้รับการ ให้คำปรึกษาโดยใช้ทฤษฎีเกสตัต์ กับกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ ในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลองและระยะติดตามผล

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าเป็นรายคู่ของผู้ติดตามแอมเฟตามีน
ระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล ในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่ม
โดยใช้ทฤษฎีเกสตัลท์กับกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลคะแนนเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนภาวะซึมเศร้า
ในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล ของผู้ติดตามแอมเฟตามีน
ในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาโดยใช้ทฤษฎีเกสตัลท์ และกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ

ตารางที่ 2 คะแนนภาวะซึมเศร้า ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในระยะก่อนทดลอง
ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล ของผู้ติดตามแอมเฟตามีน กลุ่มที่ได้รับ
การให้คำปรึกษาโดยใช้ทฤษฎีเกสตัลท์ และกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ

กลุ่มที่ได้รับการโปรแกรมการให้คำปรึกษา โดยใช้ทฤษฎีเกสตัลท์				กลุ่มที่ได้รับวิธีปกติ			
คนที่	ระยะก่อน ทดลอง	ระยะหลัง ทดลอง	ระยะ ติดตามผล	คนที่	ระยะก่อน ทดลอง	ระยะหลัง ทดลอง	ระยะ ติดตามผล
1	15	3	3	1	10	5	3
2	16	2	2	2	17	13	9
3	18	8	8	3	18	13	11
4	18	3	3	4	16	14	9
5	15	5	3	5	10	8	7
6	18	6	4	6	11	8	6
7	15	4	2	7	15	12	10
8	15	7	4	8	18	11	9
รวม	130	38	29	รวม	115	84	64
$\bar{X}$	16.25	4.75	3.63	$\bar{X}$	14.38	10.50	8.00
SD	1.49	1.92	1.92	SD	3.50	3.16	2.56

จากตารางที่ 2 พบว่า ผู้ติดตามแอมเฟตามีน ที่ได้รับการให้คำปรึกษา โดยใช้ทฤษฎีเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ย ภาวะซึมเศร้าในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล เป็น 16.25, 4.75 และ 3.63 ตามลำดับ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เป็น 1.49, 1.92 และ 1.92 ตามลำดับ ผู้ติดตามแอมเฟตามีนที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ มีคะแนนเฉลี่ย ภาวะซึมเศร้า ในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล เป็น 14.38, 10.50 และ 8.00 ตามลำดับ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 3.50, 3.16 และ 2.56 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 คะแนนเฉลี่ย และ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนน ภาวะซึมเศร้า ในระยะต่าง ๆ ของการทดลอง ของผู้ติดตามแอมเฟตามีน ที่ได้รับการให้คำปรึกษาโดยใช้ทฤษฎีเกสตัลท์ และผู้ติดตามแอมเฟตามีนที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ

กลุ่ม	ระยะการทดลอง	$\bar{X}$	SD	N
กลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาโดยใช้ทฤษฎีเกสตัลท์	ก่อนการทดลอง	16.25	14.38	8
	หลังการทดลอง	4.75	10.50	8
	ติดตามผล	3.63	8.00	8
กลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาโดยใช้วิธีปกติ	ก่อนการทดลอง	14.38	3.50	8
	หลังการทดลอง	10.50	3.16	8
	ติดตามผล	8.00	2.56	8

จากตารางที่ 3 พบว่า ผู้ติดตามแอมเฟตามีน ที่ได้รับการให้คำปรึกษาโดยใช้ทฤษฎีเกสตัลท์ ระยะก่อนทดลอง ระยะทดลอง ระยะติดตามผล มีคะแนนเฉลี่ย ภาวะซึมเศร้าเป็น 16.25, 4.75, 3.63 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 1.49, 1.92, 1.92 และผู้ติดตามแอมเฟตามีน ที่ได้รับการให้คำปรึกษาโดยวิธีปกติ ระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง ระยะติดตามผล มีคะแนนเฉลี่ย ภาวะซึมเศร้าเป็น 14.38 , 10.50, 8.00 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เป็น 3.50, 3.16, 2.56 ตามลำดับ

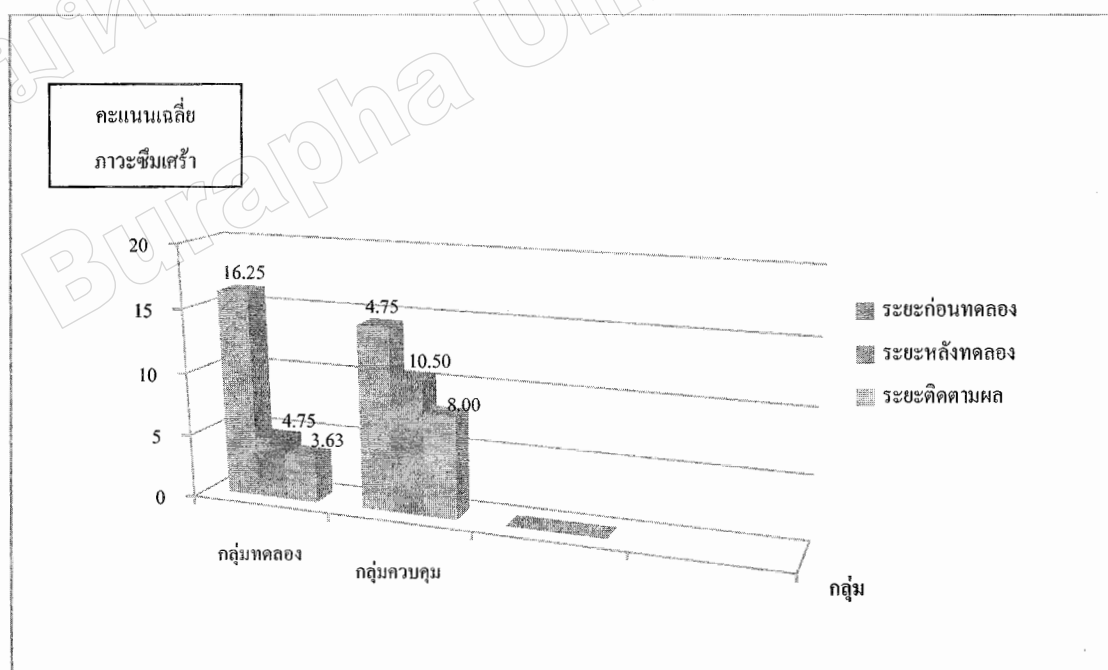
นั่นคือ ระยะก่อนทดลอง ค่าเฉลี่ย คะแนนภาวะซึมเศร้า ของผู้ติดตามแอมเฟตามีน กลุ่มทดลองในระยะก่อนการทดลอง มีค่าคะแนนเฉลี่ย ภาวะซึมเศร้าเป็น 16.25 และระยะหลังการทดลอง มีค่าคะแนนเฉลี่ย ภาวะซึมเศร้าเป็น 4.75 เปรียบเทียบกลุ่ม ทั้ง 2 กลุ่ม ในระยะก่อนการทดลองและระยะหลังการทดลอง ซึ่งกลุ่มหลังจากได้รับ โปรแกรมการให้คำปรึกษา โดยใช้ทฤษฎีเกสตัลท์ ค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง มีค่าเฉลี่ยคะแนน ภาวะซึมเศร้าลดลง เท่ากับ 11.50 และค่าเฉลี่ยคะแนนภาวะซึมเศร้า ของ ผู้ติดตามแอมเฟตามีนกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลอง

มีค่าคะแนนเฉลี่ย ภาวะซึมเศร้า เป็น 14.38 และระยะหลังการทดลอง มีค่าคะแนนเฉลี่ย ภาวะซึมเศร้า เป็น 10.50 คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ย คะแนนภาวะซึมเศร้า ลดลง เท่ากับ 3.88

กลุ่มผู้ติดตามแอมเฟตามีน กลุ่มที่ได้รับ โปรแกรมการให้คำปรึกษาโดยใช้ทฤษฎีเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ย ภาวะซึมเศร้า ลดลงมากกว่า กลุ่มผู้ติดตามแอมเฟตามีนที่ได้รับวิธีปกติ

เปรียบเทียบกลุ่ม ทั้ง 2 กลุ่ม ในระยะติดตามผล ผู้ติดตามแอมเฟตามีน กลุ่มทดลอง หลังจากได้รับ โปรแกรมการให้คำปรึกษา โดยใช้ทฤษฎีเกสตัลท์ ค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง มีค่าเฉลี่ย คะแนนภาวะซึมเศร้าลดลง จาก 4.75 เป็น 3.63 ซึ่งลดลงเท่ากับ 1.12 และค่าเฉลี่ย คะแนน ภาวะซึมเศร้า ของ ผู้ติดตามแอมเฟตามีน กลุ่มควบคุม ในระยะหลังการทดลอง มีค่าคะแนนเฉลี่ย ภาวะซึมเศร้าเป็น 10.50 และระยะติดตามผล มีค่าคะแนนเฉลี่ย ภาวะซึมเศร้าเป็น 8.00 ค่าเฉลี่ย ของกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ย คะแนนภาวะซึมเศร้า ลดลง เท่ากับ 2.50

อธิบายได้ว่า การให้คำปรึกษาโดยใช้ทฤษฎีเกสตัลท์ สามารถลดภาวะซึมเศร้า ของผู้ติดตามแอมเฟตามีน ได้มากกว่า การให้คำปรึกษาโดยใช้วิธีปกติ และโปรแกรมการให้คำปรึกษา โดยใช้ทฤษฎีเกสตัลท์สามารถลดภาวะซึมเศร้า ให้คงทนนานได้ กว่า การให้คำปรึกษาโดยใช้วิธีปกติ ดังแสดงในภาพต่อไปนี้

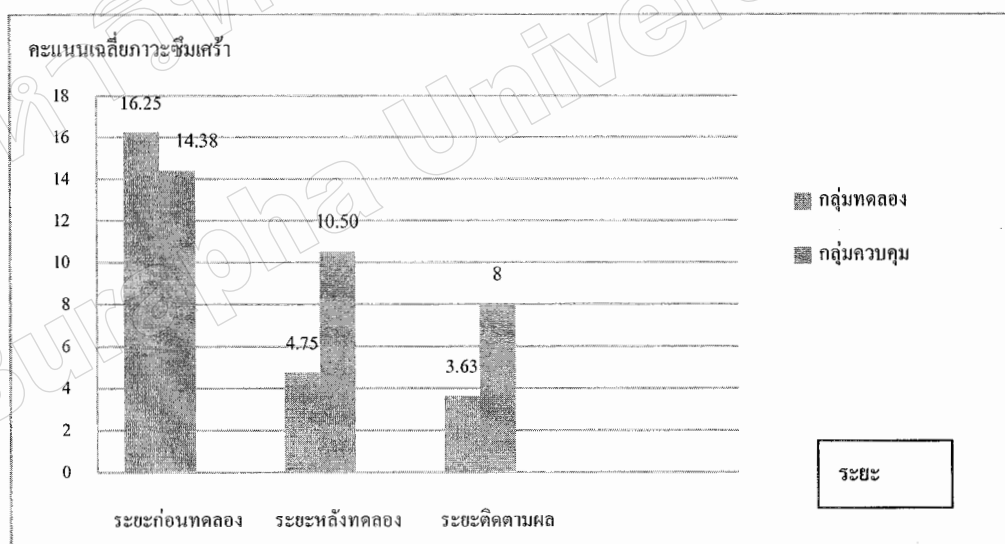

ภาพที่ 4 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้ติดตามแอมเฟตามีนกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาโดยใช้ทฤษฎีเกสตัลท์ กับกลุ่มผู้ติดตามแอมเฟตามีน ที่ได้รับการให้คำปรึกษาโดยวิธีปกติ ในระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

จากภาพที่ 5 พบว่าผู้ติดเชื้อแอมเฟตามีน ที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่ม โดยใช้ทฤษฎีเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า ในระยะก่อนการทดลองเป็น 16.25 ระยะหลังการทดลอง 4.75 และ ระยะติดตามผล 3.63 ซึ่งพบว่า ระยะหลังการทดลอง มีคะแนนเฉลี่ย ต่ำกว่าระยะก่อนการทดลอง และระยะติดตามผล มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าระยะก่อนการทดลอง

พบว่าผู้ติดเชื้อแอมเฟตามีนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่ม โดยวิธีปกติ มีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า ในระยะก่อนการทดลองเป็น 14.38 ระยะหลังการทดลอง 10.50 และระยะติดตามผล 8.00 ซึ่งพบว่า ระยะหลังการทดลอง มีคะแนนเฉลี่ย ต่ำกว่าระยะก่อนการทดลอง และระยะติดตามผล มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าระยะก่อนการทดลอง

เมื่อเปรียบเทียบ คะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาโดยใช้ทฤษฎีเกสตัลท์ กับกลุ่มที่ให้คำปรึกษาโดยวิธีปกติ ตามระยะเวลาต่าง ๆ ของการทดลองแล้ว แสดงผล ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5 ผู้ติดเชื้อแอมเฟตามีน ในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่ม โดยใช้ทฤษฎีเกสตัลท์และกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ

จากภาพที่ 5 พบว่าผู้ติดเชื้อแอมเฟตามีน ที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ทฤษฎีเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า ในระยะก่อนการทดลองเป็น 16.25 และกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติมีคะแนนเฉลี่ยเป็น 14.38 ซึ่งมีสัดส่วน ใกล้เคียงกัน กล่าวคือ กลุ่มที่ได้ให้

คำปรึกษากลุ่ม โดยใช้ทฤษฎีเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่า กลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ เพียง 1.87

ส่วนในระยะหลังการทดลอง พบว่าผู้คิดสารแอมเฟตามีน ที่ได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น 4.75 และกลุ่มที่ได้ให้คำปรึกษาวิธีปกติ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น 10.50 โดยกลุ่มที่ให้คำปรึกษาทฤษฎีเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ย ต่ำกว่ากลุ่มที่ให้คำปรึกษาวิธีปกติ 5.75

ส่วนในระยะติดตามผล พบว่าผู้คิดสารแอมเฟตามีน ที่ได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น 3.63 และกลุ่มที่ได้ให้คำปรึกษาวิธีปกติ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น 8.00 โดยกลุ่มที่ให้คำปรึกษาทฤษฎีเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ย ต่ำกว่ากลุ่มที่ให้คำปรึกษาวิธีปกติ 4.37

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน ของคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า ระหว่างวิธีการให้คำปรึกษา กับระยะเวลาของการทดลอง

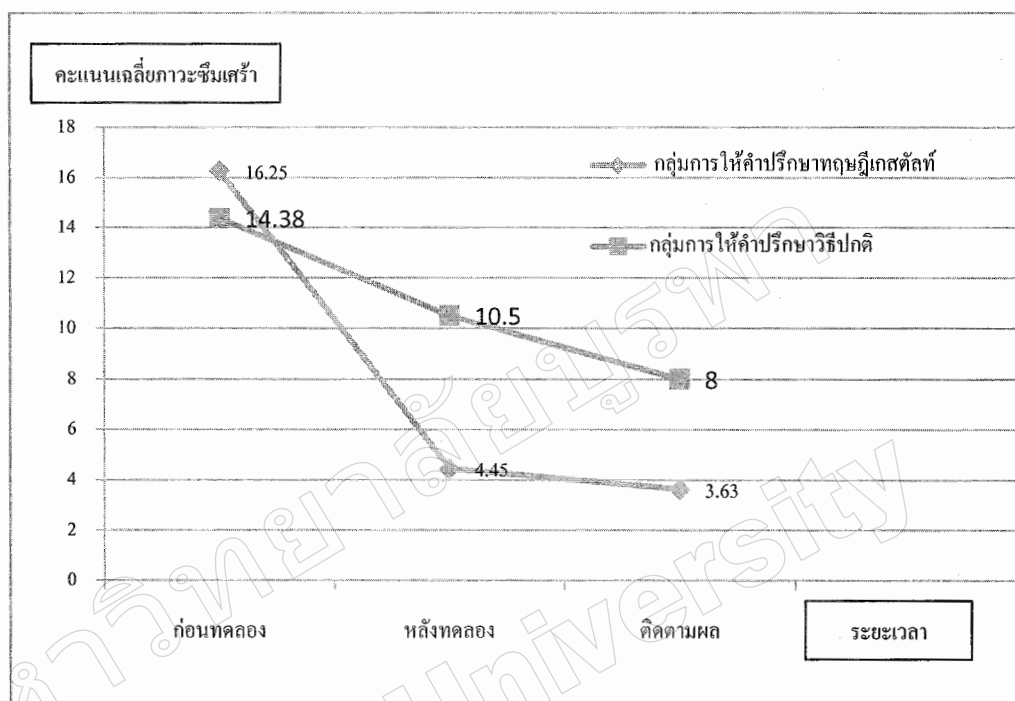
ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน ของคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า ระหว่างวิธีการให้คำปรึกษา กับระยะเวลาของการทดลอง

Source of Variation	df	SS	MS	F	P
Between Subjects	15	323.66	90.75		
Group (G)	1	90.75	16.63	5.45*	.03
SS w/ in Groups	14	232.91			
Within Subjects	32	988.00			
Intervals	2	814.04	407.02	272.42*	.00
I x G	2	132.12	66.06	44.21*	.00
x SS w/ in Groups	28	41.83	1.49		
Total		1311.66			

* $p < .05$

จากตารางที่ 4 พบว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่าง วิธีการให้คำปรึกษากับระยะเวลา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 คะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า ระหว่าง ระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 คะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า ของกลุ่มผู้คิดสารแอมเฟตามีน ที่ได้รับการให้คำปรึกษาโดยใช้ทฤษฎีเกสตัลท์ และกลุ่มผู้คิดสาร

แอมเฟตามีน ที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ วิธีการทดลอง และ ระยะเวลาส่งผลร่วมกันต่อภาวะซึมเศร้า และวิธีการทดลอง แต่ละวิธี

ภาพที่ 6 การมีปฏิสัมพันธ์ ระหว่างคะแนนภาวะซึมเศร้าของผู้ติดสารแอมเฟตามีนที่ได้รับการให้คำปรึกษาโดยใช้ทฤษฎีเกสตัลท์และผู้ติดสารแอมเฟตามีนที่ได้รับการให้คำปรึกษาโดยวิธีปกติ กับระยะเวลาของการทดลอง

จากภาพที่ 6 พบว่า ในระยะก่อนการทดลอง ผู้ติดสารแอมเฟตามีนที่ได้ให้คำปรึกษาทฤษฎีเกสตัลท์และกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาโดยวิธีปกติ มีคะแนนเฉลี่ยใกล้เคียงกัน แต่ในระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล มีการเปลี่ยนแปลงของคะแนน ภาวะซึมเศร้า กล่าวคือ ในระยะหลังทดลอง ผู้ติดสารแอมเฟตามีน ที่ได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ยของภาวะซึมเศร้าต่ำกว่ากลุ่ม ที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ และในระยะติดตามผล ผู้ติดสารแอมเฟตามีน ที่ได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ย ภาวะซึมเศร้าต่ำกว่ากลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาโดยวิธีปกติ เช่นกัน แสดงให้เห็นว่า วิธีการทดลอง กับระยะเวลาการทดลอง นั้นส่งผลต่อ ภาวะซึมเศร้า ร่วมกัน จึงทำให้คะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้ติดสารแอมเฟตามีนที่ได้รับการให้คำปรึกษา โดยใช้ ทฤษฎีเกสตัลท์ ของกลุ่มทดลองลดลง ดังนั้น จึงพบว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะของการทดลอง

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า ในระยะก่อนทดลอง ระยะทดลอง และระยะติดตามผล

ตารางที่ 5 ผลการทดสอบผลย่อย ของวิธีการให้คำปรึกษา ในระยะก่อนทดลอง

Source of Variation	df	SS	MS	F	P
Between Groups	1	14	14.06	2.14	.15
Within Groups	42	274	6.54		

Adjusted *df* according to Howell (1992, p. 451) $f' = 19.17$

$F .05 (1, 19) = 4.38$

จากตารางที่ 5 พบว่า ในระยะก่อนการทดลอง คะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า ของผู้ติดตามแอมเฟตามีน ที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ทฤษฎีเกสตัลท์ และกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ ไม่แตกต่างกัน นั่นคือ ค่าเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 6 ผลการทดสอบผลย่อยของ วิธีการให้คำปรึกษา ในระยะหลังทดลอง

Source of Variation	df	SS	MS	F	P
Between Groups	1	132	132.25	20.21*	.00
Within Groups	42	274	6.54		

Adjusted *df* according to Howell (1997, p. 170). $f' = 19.17$

$F .05 (1, 15) = 4.54$

จากตารางที่ 6 พบว่า ในระยะหลังทดลอง คะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า ของผู้ติดตามแอมเฟตามีนที่ได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีเกสตัลท์ และกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 นั่นคือ วิธีการทดลองส่งผลให้ ภาวะซึมเศร้าเกิดความแตกต่าง โดยทำให้ค่าเฉลี่ยในแต่ละกลุ่มนั้นแตกต่างกัน

ตารางที่ 7 ผลการทดสอบผลย่อย ของวิธีการให้คำปรึกษา ในระยะติดตามผล

Source of Variation	df	SS	MS	F	P
Between Groups	1	76.56	76.56	11.70*	.00
Within Groups	42	6.54	6.54		

Adjusted df according to Howell (1992, p. 451). $f' = 19.17$

$F .05 (1, 19) = 4.38$

จากตารางที่ 7 พบว่า ในระยะติดตามผล คะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า ของ ผู้คิดสารแอมเฟตามีน ที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีเกสตัลท์ และกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ.05

นั่นคือ วิธีทดลองการให้คำปรึกษาทฤษฎีโปรแกรมเกสตัลท์ ส่งผลให้ภาวะซึมเศร้าลดลง คงทนนานกว่า กลุ่มที่ได้รับวิธีปกติ

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบ คะแนนเฉลี่ย ภาวะซึมเศร้า ของผู้คิดสารแอมเฟตามีน ระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล ในกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ทฤษฎีเกสตัลท์

ตารางที่ 8 ผลการทดสอบผลย่อยของระยะเวลา ของผู้คิดสารแอมเฟตามีน ในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ทฤษฎีเกสตัลท์

Source of Variation	df	SS	MS	F	P
Between Subjects	7	50.62			
Interval	2	781.08	390.54	245.73*	.00
Error	14	22.15	15893		
Total	23	853.95			

$P < .05 (2.14) = 3.74$

จากตารางที่ 8 พบว่า คะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า ของผู้คิดสาร แอมเฟตามีน ในกลุ่มที่ได้รับการวิธีการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีเกสตัลท์ ในระยะ ก่อนทดลอง ระยะทดลอง และ ระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

เพื่อให้ทราบว่า ระยะใด ได้ผลต่างกัน จึงเปรียบเทียบ คะแนนเฉลี่ย ภาวะซึมเศร้า เป็นรายคู่ ด้วยวิธีทดสอบ แบบนิวแมน-คูลส์ (Newman-Keuls Method) ดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย ภาวะซึมเศร้าเป็นรายคู่ ของผู้ติดสาร แอมเฟตามีน ในกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีเกสตัลท์ ในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล

	ระยะติดตามผล	ระยะหลังทดลอง	ระยะก่อนทดลอง
$\bar{X}$	3.625	4.75	16.25
3.625	-	1.13	12.63*
4.75	-	-	11.5 *
16.25			
r			
$q_{.95}(r, 14)$			
$q_{.95}(r, 14)$			
$\sqrt{\frac{MS_{error}}{n}}$	1.35		1.65

* $P < .05$

จากตารางที่ 9 พบว่า ผู้ติดสารแอมเฟตามีน ที่ได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ย ภาวะซึมเศร้าในระยะหลังทดลอง ต่ำกว่าระยะก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 คะแนนเฉลี่ย ภาวะซึมเศร้า ในระยะติดตามผล ต่ำกว่าระยะก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และคะแนนเฉลี่ย ภาวะซึมเศร้า ในระยะติดตามผล ต่ำกว่า หลังทดลอง อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ 5 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย ภาวะซึมเศร้าเป็นรายคู่ของผู้ติดสารแอมเฟตามีน
ระยะก่อนทดลอง ระยะทดลอง ระยะติดตามผล ในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาโดยวิธีปกติ

ตารางที่ 10 ผลการทดสอบผลย่อย ของระยะเวลา การทดลองในกลุ่มควบคุม

Source of Variation	df	SS	MS	F	P
Between Subjects	7	182.29			
Interval	2	165.08	390.54	45.73*	.00
Error	14	19.58	1.58		
Total	23	366.95			

$P < .05$ (2.14) = 3.74

จากตารางที่ 10 พบว่า คะแนนเฉลี่ย ภาวะซึมเศร้าของผู้ติดสารแอมเฟตามีนในกลุ่มควบคุม
ที่ได้รับการให้คำปรึกษา วิธีปกติ ในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

นั่นคือ ในกลุ่มควบคุม มีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลัง
ทดลอง และระยะติดตามผล แตกต่างกัน

ตารางที่ 11 ผลการเปรียบเทียบคะแนนภาวะซึมเศร้าเป็นรายคู่ ของผู้ติดสารแอมเฟตามีนที่ได้รับ
การให้คำปรึกษาวิธีปกติ ในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล

	ระยะติดตามผล	ระยะหลังทดลอง	ระยะก่อนทดลอง
$\bar{X}$	8.00	10.50	14.375
8.00	-		6.38*
10.50	2.50		3.88*
14.37		-	-
r		-	-
$q_{.95}(r,14)$		-	-
$q_{.95}(r,14)$		-	-
$\sqrt{MS_{error}}$		1.27	1.55
n			

* $P < .05$

จากตารางที่ 11 พบว่าผู้ติดตาม แอมเฟตามีนในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ มีคะแนนเฉลี่ย ภาวะซึมเศร้า ในระยะหลังทดลอง ต่ำกว่าระยะก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 คะแนนเฉลี่ย ภาวะซึมเศร้า ในระยะติดตามผล ต่ำกว่าระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และคะแนนเฉลี่ย ภาวะซึมเศร้า ในระยะติดตามผล ต่ำกว่าหลังทดลอง อย่างไม่มีนัยสำคัญ ทางสถิติ

วิธีการให้คำปรึกษาวิธีปกติ ส่งผลให้ ผู้ติดตามแอมเฟตามีน มีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า ในระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล ต่ำกว่าระยะก่อนทดลอง ส่วนระยะติดตามผล กับระยะหลังการทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าไม่แตกต่างกัน